

BÍRÁK

1-7. FEJEZET

Mózes vezetésével Isten kivezette a népet Egyiptomból, és elkezdett egy nemzetet formálni belőlük. Mózes halála után Józsué vette át a vezetést és bevezette őket az Igéret földjére, és ezáltal Isten megtartotta Ábrahámnak tett ígését.

A Bírák könyve a zsidók történelmének következő periódusáról szól. 13 különböző bíra vezette ezután Izraelt, akik döntéseket hoztak az emberek ügyes-bajos dolgaiban, de az emberek valójában nem hatalmazták fel őket az ország teljes vezetésére. Ők egy köztes időszakot töltöttek be Jozsué vezetése és a monarchia megalapítása között, amikor aztán Saul lett Izrael első királya.

A teokrácia nem volt sikeres, mert az emberek nem vetették alá magukat Isten vezetésének. A Bírák könyvében megfigyelhetünk egy állandóan visszatérő, tragikus folyamatot. Amikor a nép háború nélkül, áldások közepette élt, akkor más istenekhez, Baálhoz, Astárhoz, és a kánaániak többi isteneihez fordult. Emiatt Isten az ellenségeik kezébe adta őket, akik elnyomták és sanyargatták őket. Ekkor az Úrhoz kiáltottak, és az Úr egy bírát küldött segítségükre, aki megszabadította őket az elnyomás alól. Amikor ez a bíra meghalt, akkor ismét a régi kerékvágásba, az idegen istenek imadásába estek vissza. Szomorú és tragikus elbukások sorozata az egész, mert nem tudtak hosszabb ideig megmaradni Isten tiszteletében és imádatában.

Történt Józsué halála után, hogy Izráel fiai megkérdezték az URat: Melyikünk vonuljon fel elsőnek a kánaániak ellen, hogy harcoljon ellenük?

Jozsué könyve úgy ért véget, hogy még igen sok terület maradt elfoglalatlanul, mert nem üzték ki teljesen az ellenségeiket, és nem vették teljesen birtokba mindazt, amit Isten nekik ígért.

Az ÚR ezt mondta: Júda vonuljon fel, mert kezébe adtam az országot.

Júda területe Jeruzsálemtől délre terült el, Simeon pedig tőlük még délebbre volt.

Akkor Júda ezt mondta testvérének, Simeonnak: Vonulj fel velem együtt a nekem kisorsolt területre, hogy harcoljunk a kánaániak ellen, és én is veled megyek majd a neked kisorsolt területre. És Simeon elment vele.

Júda felvonult, az ÚR pedig kezükbe adta a kánaániakat és a perizzieket, és megverték őket Bezeknél - tízezer embert.

Ott találták Bezekben Adóníbezeket is, harcoltak ellene, és megverték a kánaániakat meg a perizzieket.

Adóníbezek futásnak eredt, de ők üldözőbe vették, elfogták és levágták a keze hüvelykujjait meg a lába nagyujjait.

Akkor ezt mondta Adóníbezek: Hetven király szedegetett morzsákat asztalom alatt, akiknek a kezéről én vágattam le a hüvelykujjakat és lábáról a nagyujjakat; ahogyan én cselekedtem, úgy fizetett meg nekem az Isten. Azután elvitték Jeruzsálembe, és ott halt meg.

Adóníbezek azt jelenti, hogy Bizek ura. Az Irás azt mondja, hogy „ki mint vet, úgy arat”.

Azután Jeruzsálem ellen harcoltak Júda fiai; elfoglalták, lakosait kardélre hányták, a várost pedig lángba borították.

Azután lementek Júda fiai, hogy harcoljanak a hegyvidéken, a Délvidéken és a Sefélá-alföldön lakó kánaániak ellen.

Majd a Hebrónban lakó kánaániak ellen ment Júda. Hebrón neve azelőtt Kirjat-Arba volt. És megverték Sésajt, Ahímant és Talmajt.

Onnan Debir lakói ellen ment. Debir neve azelőtt Kirjat-Széfert volt.

Akkor ezt mondta Káléb: Aki megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a lányomat, Akszát feleségül.

Omiél, Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, és így neki adta a lányát, Akszát feleségül.

Az első fejezet következő részében pedig olvashatunk egy történetet arról, hogy miként adta nekik Káléb a felső és alsó forrásokat Júdában.

A 21.-ik versben:

De a jebúsziat, Jeruzsálem lakosait, nem űzték el Benjámin fiai, ezért laknak a jebúsziak Benjámin fiaival együtt Jeruzsálemben még ma is.

Felvonult József háza is Bétel ellen. Az ÚR velük volt.

József háza kémeket küldött Bételbe. A város neve azelőtt Lúz volt.

Az előőrsök megláttak egy férfit, aki a városból jött ki, és ezt mondták neki: Mutasd meg nekünk, hogy hol lehet bejutni a városba, és mi irgalmasak leszünk hozzád.

Amikor megmutatta nekik, hogy hol lehet bejutni a városba, a város lakóit kardélre hányták, de azt a férfit és egész nemzetségét elbocsátották.

Az a férfi pedig elment a hettiták földjére, várost épített, és elnevezte Lúznak. Ez annak a neve még ma is.

De Manassé nem tudta birtokba venni Bét-Seánt és falvait, Taanakot és falvait, Dór lakosait és falvait, Jibleám lakosait és falvait, Megiddó lakosait és falvait. A kánaániaknak sikerült ott maradniuk ezen a földön.

De amikor Izráel megerősödött, robotmunkára fogta a kánaániakat, de kiűzni nem tudta őket.

Efraim sem űzte ki a Gézerben lakó kánaániakat, ezért a kánaániak ott laktak közöttük Gézerben.

Zebulón sem űzte ki Kitrón lakosait, sem Nahalól lakosait, ezért a kánaániak ott laktak közöttük, de robotmunkások lettek.

Ásér sem űzte ki Akkó lakosait, sem Szidón lakosait, sem pedig Ahláb, Akzíb, Helbá, Afík és Rehób lakosait.

Ezért az Ásérhoz tartozók ott laktak a kánaániak között, az ország lakosai között, mert nem űzték ki őket.

Mindezek a sorok egy befejezetlen győzelemről szólnak. Isten elmondta nekik, hogy amikor bejönnek a földre, akkor teljesen pusztítsák ki az ott lakókat, ne kössenek velük békét, ne éljenek velük békés egymás mellett élésben. Ők pedig nem engedelmeskedtek, hanem így okoskodhattak: „Ha megengedjük, hogy ezek itt maradjanak, akkor kölcsönösen erősíthetjük egymást, és békességben élhetünk egymás mellett, miközben ők a szolgálkaink lesznek, fát vágnak nekünk, betakarítják a termésünket, felépítik a házainkat, használjuk hát ki őket.”

Bármilyen logikusnak is tűnik egy okoskodás, akkor is hibás, ha Isten parancsa ellen szól. Gyakran úgy tűnik, hogy amit Isten parancsol, az nem szolgálja a mi javunkat, és sokszor látjuk úgy, hogy mi Istennél jobb tervet tudunk kiokoskodni. Ugyanúgy esünk bűnbe, mint Izrael gyermekei, hogy azért nem engedelmeskedünk teljesen az Úrnak, mert nem értjük, hogy Isten miért parancsolta ezt és ezt.

Isten minden parancsolatának megvan a maga oka. Akár értjük, akár nem, fontos, hogy engedelmeskedjünk, mert végül mindig rá fogunk jönni, hogy Isten az első perctől kezdve tudta, hogy miről beszél.

A többi nép teljes kiirtására vonatkozó parancs nagyon keménynek és kegyetlennek tűnik. Talán ez volt az oka annak, hogy nem engedelmeskedtek, de ezzel nagy bajba sodorták a saját gyerekeiket és későbbi leszármazottaikat. Állandó problémát okoztak azzal, hogy nem hallgattak az Úr szavára.

A 2.-ik fejezetben:

Az ÚR angyala fölment Gilgálból Bókímba, és ezt mondta: Kivezettek benneteket Egyiptomból, és behoztalak erre a földre, amelyet esküvel ígértem atyáitoknak, és azt mondtam: Nem bontom fel szövetségemet veletek soha,

de ti se kössetek szövetséget ennek a földnek a lakosaival, romboljátok le oltárait! Ti azonban nem hallgattatok szavamra. Hogy tehetétek ezt?

Azt is mondtam: Nem űzöm el őket előletek, hadd legyenek az oldalatokban, isteneik pedig legyenek nektek csapdául!

Amikor az ÚR angyala elmondta ezeket a dolgokat Izráel fiainak, a nép hangos sírásra fakadt.

Ezért nevezték el azt a helyet Bókímnak. És áldozatot mutattak be ott az ÚRnak.

Bókím azt jelenti, hogy „siratók”. Az Úr angyala figyelmeztette őket, hogy az Úr nem szegi meg a szövetségét soha, de ők máris megtették ezt. Isten mindig betartja az ígéret rá eső részét, és az ember az, aki felrugja ezt a szövetséget. Senki sem mondhatja azt, hogy Isten megszegte a velem kötött szövetségét.

Miután az Úr angyala figyelmeztette őket, az emberek sírtak, áldozatot mutattak be, de nem változtak meg. Ez sok emberre nagyon is jellemző manapság is. Sírnak, de nem változnak meg, így a megbánásuk nem sokat ér.

Hatalmas különbség van a szomorúság és az igazi megbánás között. Sokan igazán sírnak szomorúságukban, de ez nem mindig jelenti azt, hogy meg is bánják. Gondolom, hogy a börtönbe levő emberek mindegyike sajnálja, hogy oda került, de nem biztos hogy azt sajnálja, amit elkövetett, csak azért sajnálkozik, hogy elkapták. Sokan csak a büntetés miatt sírnak, de nem bánják meg, amit tettek, és miután kiengedik őket, ott folytatják, ahol azelőtt abbahagyták.

Izrael gyermekei is sírtak, de mindez csak felszínes érzélgősség volt, mert miután befejezték a sírást, ugyanazt teszik, mint azelőtt: nem űzik ki az ellenségeiket, nem engedelmeskednek Isten hangjának, és minden ugyanúgy folytatódik, mint azelőtt. Egy külső vallásosság jellemezte őket, de a valóságban nem bánták meg bűneiket, és nem változtak.

Az országban élő emberek valóban tüskékké váltak számukra, és hamarosan az ő isteneiket kezdték imádni, és ez állandó bajt okozott nekik történelmük következő szakaszában. Később Jeremiás így kiáltott az emberekhez:

Lássátok meg: fordult-e elő ilyesmi?!

Cserélt-e pogány nép isteneket? - pedig azok nem is istenek! De népem fölcserélte Dicsőségét haszontalansággal.

Egek, ámuljatok ezen, borzadjatok, szörnyülködjete nagyon! - így szól az ÚR.

Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.

Isten így siratta Izraelt mindazért, amit az atyáik elmúlasztottak. Megóvhatták volna a nemzetet attól a megszámlálhatatlan nyomorúságtól, és bajtól, de engedetlenségük megnyitotta az ajtót egy nehézséggel teli jövő számára.

Amikor Józsué elbocsátotta a népet, Izráel fiai elmentek, mindegyik a maga örökségébe, hogy birtokba vegyék az országot.

*A nép az URat szolgálta Józsué egész életében, meg azoknak a véneknek az idejében, akik túléltek Józsuét, de látták az ÚRnak minden nagy tettét, amit Izráélért végbevitt.
Azután meghalt Józsué, Nún fia, az ÚR szolgálja száztíz éves korában,
és eltemették öröksége területén, Timnat-Hereszben, az Efraim hegyvidékén, a Gaas hegytől északra.
Az az egész nemzedék is atyái mellé került, és más nemzedék támadt utána, amely nem ismerte az URat, sem tetteit, amelyeket Izráélért végbevitt.
Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az ÚR, mert a Baalokat tisztelték.
Elhagyták az URat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptomból, és más istenek után jártak a környező népek istenei közül, azokat imádták, és így ingerelték az URat.
De amikor elhagyták az URat, és a Baalt meg az Astárótot tisztelték*

Tragikus, hogy a szülők nem voltak képesek átadni gyermekeiknek Isten erejének és munkálkodásának megtapasztalását. Az új generáció nem ismerte Jehovát, és az Ő munkálkodását sem az előző generáció életében.

A páska célja az volt, hogy évente visszaemlékezzenek arra, hogy Isten milyen hatalmas módon mentette ki őket az Egyiptomiak kezéből. A páska ünnep során olyan kérdések voltak beiktatva, amelyeket a gyermekek kérdeztek meg, és ez a szülőknek lehetőséget adott arra, hogy felelevenítsék Isten hatalmas erejét: „Miért különbözik ez az este a többitől?” – és itt volt a válasz lehetősége. Nyilván még a páska megünneplését is abbahagyták, és hiába mondta nekik az Úr, hogy adják át mindezeket a gyermekeiknek. A szülők nem voltak hűségesek abban, hogy Isten igazságát átadják a gyermekeiknek. Tragikus, hogy Isten hatalmas munkálkodása nagyon ritkán folytatódik a második generációban.

Valaki egyszer nagyon találóan azt mondta, hogy „Istennek nincsenek unokái”. Nem lehet távoli kapcsolatunk Istennel, minden embernek saját, személyes kapcsolata kell legyen Vele. A szüleim Istennel való kapcsolata nem lehet elég számomra, és az én kapcsolatom nem elég a gyermekeim számára. Nagyon fontos, hogy átadjuk a gyerekeinknek Isten erejét és munkálkodásait, hogy ezek alapján ők maguk alakíthassák ki saját kapcsolatukat Istennel azért, hogy miután mi elmentünk, ők maguk folytassák Istennel való kapcsolataik ápolását, és majd átadhassák ők is mindezt a gyerekeiknek.

A nagy gazdasági válság idején nem volt könnyű gyerekkorunk, és sokmindentől megfosztott ez minket. Az érdekes az, hogy mi szeretnénk megóvni a gyerekeinket attól, hogy nekik is nélkülözniük kelljen. Az viszont tragikus, hogy mivel a gyerekeink ebben a jóléti társadalomban nőnek fel, sohasem fogják megtudni azt, hogy milyen nagy öröm és áldás Istenbe bízni azért, hogy legyen vacsoránk, hogy imádkozni kell egy pár cipőért, hogy Istenben kell bízni, hogy kifizethessük a lakbért.

Meg akarjuk óvni őket ezektől a nehézségektől, de ezeknek mégis hatalmas jelentősége volt, mert így megtapasztalhattuk Isten hűségét, és azt, hogy Ő mindig betölti szükségleteinket. Szülőként mi vagyunk a felelősök azért, hogy a gyerekeink életében megalapozzuk Isten munkájának és erejének megértését, mert hatalmas erők akarják megszerezni a figyelmüket, szeretetüket és imádatukat. Ha mi nem rakjuk le Isten biztos alapjait a szíveikbe, akkor, akárcsak Izrael gyermekei, készek lesznek elfordulni Istentől, és Baált, Astárótot és a többi világi istent fogják tisztelni.

*föllángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és fosztogatók kezébe adta, hogy fosztogassák őket. Odaadta őket a körülöttük levő ellenségnek, úgyhogy nem tudtak többé ellenségeiknek ellenállni.
Valahányszor kivonultak, az ÚR keze bajt hozott rájuk, ahogyan megmondta az ÚR, és ahogyan megesküdött nekik az ÚR. Így nagyon szorult helyzetbe jutottak.*

Isten szavának hűségét észben kell tartuk, mert ahogy megtartja az áldásokra vonatkozó ígéreteit, úgy az átkai is be fognak következni.

*Akkor bírákat támasztott az ÚR, és azok megszabadították őket szorongatóik kezéből.
De bíráikra sem hallgattak, hanem más istennel paráználkodtak, és azokat imádták. Hamar letértek az útról, amelyen őseik jártak, akik hallgattak az ÚR parancsolataira. Ők nem így cselekedtek.
Mert amikor az ÚR bírákat támasztott nekik, maga az ÚR volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből, amíg az a bíró élt. Megkönyörült rajtuk az ÚR, amikor panaszkodtak nyomorgatóik és sanyargatóik miatt.
De amikor meghalt a bíró, ismét romlottabbak lettek őseiknél, mert más istenek után jártak, azokat tisztelték, és azok előtt borultak le. Nem hagytak fel cselekedeteikkel és megátalkodott magatartásukkal.*

Ez a Bírak könyvének rövid összefoglalása volt. A ciklusok újból és újból megismétlődnek, és azt kérdezhetjük, hogy mikor tanulják már meg az emberek a leckét?

*Ilyenkor föllángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és ezt mondta: Mivel ez a nép megszegte szövetségemet, amelyre atyáikat köteleztem, és nem hallgatott szavamra, én sem űzök ki többé senkit előlük a népek közül, amelyeket Józsué itt hagyott, amikor meghalt.
Mert velük fogom próbára tenni Izráelt: Vajon ragaszkodnak-e az ÚR útjához, és azon járnak-e, ahogyan ragaszkodtak őseik; vagy pedig nem?
Ezért hagyta helyükön az ÚR ezeket a népeket, és nem űzte ki őket azonnal, nem adta őket Józsué kezébe. Ezek azok a népek, amelyeket helyükön hagyott az ÚR, hogy próbára tegye velük Izráelt, mindazokat, akik már nem tudtak a kánaáni harcokról.
Azért is, hogy Izráel fiainak az újabb nemzedékei megismerjék; és hogy megtanítsa a hadviselésre azokat is, akik azelőtt nem ismerték azt.
Ezek voltak: a filiszteusok öt fejedelme, az összes kánaáni, a szidóniak és a hivviek, akik a Libánon hegyvidékén laktak, a Baal-Hermón hegyétől a Hamátba vivő útig.
Ott voltak, hogy próbára tegye velük Izráelt, és megtudja, hogy hallgatnak-e az ÚR parancsolataira, amelyeket őseiknek parancsolt Mózes által.
Izráel fiai tehát ott laktak a kánaániak, a hettiták, emóriak, perizziek, hivviek és jebúsziaiak között.
Lányaikat feleségül vették, a maguk lányait pedig azoknak a fiaihoz adták, és azok isteneit tisztelték.
Izráel fiai azt tették, amit rossznak lát az ÚR. Elfeledkeztek Istenükről, az ÚRról, és a Baalokat meg az Asérákat tisztelték.
Ezért föllángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és odaadta őket Kúsan-Risátaimnak, Arám-Naharaim királyának. Izráel fiai nyolc évig szolgálták Kúsan-Risátaimot.
Ekkor az ÚRhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai, és az ÚR szabadítót támasztott Izráel fiainak, hogy megszabadítsa őket: Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fiát.
Az ÚR Lelke szállt rá, és így lett Izráel bírója. Hadba vonult, az ÚR pedig kezébe adta Kúsan-Risátaimot, Arám királyát, és kemény kézzel bánt el Kúsan-Risátaimmal.
Azután béke volt az országban negyven esztendeig.*

Ez a negyven év valószínű, hogy egy kerekített szám, mert újból és újból elő fog fordulni. Ez körülbelül egy generációnyi idő, mert amikor a bíra meghalt, akkor ismét visszakerültek az istentelenségeikbe.

*Akkor meghalt Otniél, Kenaz fia.
De Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR, ezért az ÚR hatalmassá tette Eglónt, Móáb királyát Izráel fölött, mivel olyat tettek, amit rossznak lát az ÚR.
Ez összefogott Ammón fiaival és Amálékkal, elment, megverte Izráelt, és birtokba vette a pálmák városát.
Izráel fiai tizennyolc esztendeig szolgálták Eglónt, Móáb királyát.
Ekkor Izráel fiai az ÚRhoz kiáltottak segítségért, és az ÚR szabadítót támasztott nekik: a benjámini Éhúdot, Gérá fiát, aki balkezes volt. Izráel fiai vele küldték el az adót Eglónnak, Móáb királyának.*

Éhúd csináltatott magának egy kétélû kardot, egykönnyöknyi hosszút, és azt a ruhája alatt a jobb csípőjére kötötte.

Így vitte be az adót Eglónnak, Móáb királyának. Eglón igen kövér ember volt.

Miután Éhúd végzett az adó átadásával, elküldte az adót vivő népséget.

Ő maga azonban visszatért a Gilgálnál levő bálványszobroktól, és ezt mondta: Titkos beszédem van veled, ó király! Az így felelt: csitt! - és kimentek előle mindazok, akik mellette álltak.

Éhúd bement hozzá, ő pedig az emeleten levő hûvös különszobájában ült. Éhúd ezt mondta: Isten beszél hozzád rajtam keresztül! Ekkor az fölkelt a trónról.

Éhúd pedig benyúlt bal kezével a ruhája alá, kirántotta kardját a jobb csípőjéről, és beledöfte annak a hasába.

Még a markolata is belement a pengéje után, és a háj körülfogta a pengét, mert nem húzta ki a kardot a hasából; majd kiment a hátsó kijáraton.

Azután kiment Éhúd az oszlopcsarnokba, becsukta maga mögött az emeleti szoba ajtószárnyait, és bezárta.

Alighogy kiment, jöttek a szolgák, de amikor látták, hogy az emeleti szoba ajtószárnyai zárva vannak, azt gondolták: bizonyára szükségét végzi a hûvös szobában.

De amikor hiába várakoztak, és senki sem nyitotta ki az emeleti szoba ajtószárnyait, fogták a kulcsot, és kinyitották. És íme, uruk ott feküdt a földön holtan.

Éhúd azonban elmenekült, amíg ők késlekedtek, és a bálványszobrok mellett elhaladva Szeirába ment.

Amikor megérkezett, megfújta a kürtöt az Efraim hegyén. Izráel fiai pedig az ő vezetésével lementek a hegyről.

Ezt mondta nekik: Kövessetek gyorsan, mert az ÚR kezetekbe adta ellenségeket, Móábot! Lementek utána, elfoglalták a Jordán Móáb felé eső gázlóit, és nem engedtek senkit átkelni.

Levágtak akkor mintegy tízezer móábi embert, csupa jól megtermett, erős férfiakat; nem menekült meg senki.

Így kellett Móábnak megalázkodnia azon a napon Izráel keze alatt. És béke volt az országban nyolcvan esztendeig.

Utána Samgar, Anát fia következett, aki hatszáz filiszteus férfit vert szét egy ökörösztokével. Ő is megszabadította Izráelt.

Samgar volt Izrael harmadik bírása, és csak annyit tudunk róla, hogy kemény fickó lehetett, mert az ökröket noszogató pálcával 600 filiszteust ölt meg.

A negyedik fejezet első versében ismét a régi történet:

Izráel fiai Éhúd halála után ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR.

Ezért odaadta őket az ÚR Jábínnak, Kánaán királyának a kezébe, aki Hácórbán uralkodott. Hadseregparancsnoka Sisera volt, aki Haróset-Gójimban lakott.

Ekkor segítségért kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz, mert Jábínnak kilencszáz vas harci kocsija volt, és húsz esztendeig keményen sanyargatta Izráel fiait.

Hacór egy nagy város volt a Galileai-tengertől északra, onnan kb. 80 km-re található. Naftali és Zebulon törzsek területén volt ez a város.

Abban az időben Debóra prófétanő, Lappídót felesége volt a bíró Izráelben.

Vannak olyan férfiak manapság, akik ki akarják zárni a nőket mindenféle szolgálatból, de Isten nem zárta ki őket még olyan fontos pozícióból sem, hogy Izreal felett bíraskodjanak.

Debóra pálmája alatt szokott tartózkodni Rámá és Bétel között, az Efraim-hegyvidéken, ide jártak fel hozzá Izráel fiai, hogy ítéletet hozzon.

Elküldött Bárákért, Abínóam fiáért, és elhívatta Kedes-Naftáliból. Azt mondta neki: Ezt parancsolja az ÚR, Izráel Istene: Menj, vonulj a Tábór hegyére, végy magad mellé tízezer embert Naftáli fiai és Zebulón fiai közül!

Én pedig ellened vezetem a Kísón patakjához Siserát, Jábín hadseregparancsnokát, harci kocsijaival és hatalmas seregével, de a kezedbe adom őt!

Bárák azonban ezt mondta neki: Ha velem jössz, elmegyek, de ha nem jössz velem, én se megyek.

Debóra azt felelte: Szívesen elmegyek veled, de akkor nem a tiéd lesz a dicsőség azon az úton, amelyen elindulsz, mert asszony kezére adja az ÚR Siserát.

Nem csoda, hog Isten egy nőt tett meg bírává, mert olyan férfiak éltek akkor, akik nem tettek volna semmit anélkül, ha egy nő velük nem jön. Nem voltak igazi férfiak.

Azzal fölkel Debóra, és elment Bárákkal Kedes felé.

Bárák pedig Kedesbe hívta Zebulónt és Naftálit, és tízezer ember vonult a nyomában; vele ment Debóra is.

A kéni Heber különvált a kéniektől, Mózes sógorának, Hóbábnak a fiaitól, és Caanaim tölgyeséig sátorozott, amely Kedes mellett van.

Mózes apósa és annak családja is Izrael gyermekeivel jött, és Heber is közülük való volt.

Amikor jelentették Siserának, hogy Bárák, Abínóam fia felvonult a Tábór hegyére,

Sisera a Kísón patakjához vezényelte összes harci kocsiját Haróset-Gójimból, a kilencszáz vas harci kocsit, és egész hadi népét.

Akkor ezt mondta Debóra Báráknak: Támadj, mert ezen a napon kezedbe adja az ÚR Siserát! Az ÚR vonul előtted! Bárák lejött a Tábór hegyéről, és mögötte a tízezer ember.

Az ÚR pedig megzavarta Siserát összes harci kocsijával és egész táborával együtt Bárák fegyvere előtt annyira, hogy Sisera leugrott hadi szekereéről, és gyalog futott el.

Bárák pedig üldözte a harci kocsikat és a táborot egészen Haróset-Gójimig. Sisera egész tábora elpusztult fegyver által, egyetlen ember sem maradt meg.

Sisera gyalog futott Jáélnak, a kéni Heber feleségének a sátráig, mert béke volt Jábín, Hácór királya és a kéni Heber háza népe között.

Jáél kijött Sisera elé, és ezt mondta neki: Térj be, uram, térj be hozzám, ne félj! - Betért hozzá a sátorba, és ő betakarta egy takaróval.

Sisera ezt mondta neki: Adj innom egy kis vizet, mert szomjas vagyok. Erre az asszony kinyitott egy tejestömlőt, inni adott neki, és betakarta.

A jó meleg tej elaltatja az embert.

A férfi ezt mondta neki: Állj a sátor nyílásához, és ha jön valaki, és azt kérdi tőled van-e itt valaki, mondd, hogy nincs.

Ekkor Jáél, Heber felesége fogott egy sátorcöveket, kezébe vette a pörölyt, halkan bement hozzá, és belevette a cöveket a halántékába, úgyhogy odaszegezte a földhöz. Sisera ugyanis mélyen aludt, mert fáradt volt. Így halt meg.

Amikor Bárák Siserát üldözve odaért, Jáél kiment elé, és azt mondta neki: Gyere, megmutatom neked azt az embert, akit keresel. Bement hozzá, és Sisera ott feküdt holtan, a cövekkel a halántékában.

Így alázta meg Isten azon a napon Jábínt, Kánaán királyát Izráel fiai előtt.

Izráel fiainak a keze ezután mindjobban ránehezedett Jábínra, Kánaán királyára, míg csak el nem pusztították Jábínt, Kánaán királyát.

Azon a napon így énekelt Debóra és Bárák, Abínóam fia:

Feltámadt az életkedv Izráelben, önként fölkelt a nép, áldjátok hát az URat!

Halljátok, királyok, figyeljete, fejedelmek! Én most az ÚRnak éneket mondok, zsoltárt zengek az ÚRnak, Izráel Istenének.

Amikor Széirből kijöttél, URam, amikor Edóm mezején lépdeltél, rengett a föld, csepegett az ég is, vizet csepegtettek a fellegek is.

Remegtek a hegyek az ÚR színe előtt, még a Sinai is, Izráel Istenének, az ÚRnak színe előtt.

Anát fia, Samgar idejében, Jáél idejében kihaltak az ösvények; akik útra keltek, rejtett ösvényeken jártak.

Ebből tudjuk meg, hogy milyen félelemben élhettek az emberek azokban az időkben, hisz annyira elnyomták őket az ellenségeik, hogy nem mertek a főutakon közlekedni, hogy nehogy kirabolják őket.

Hiányzott a vezetés, hiányzott Izráelből, mígnem fölkeltem én, Debóra, fölkeltem én, Izráel anyjaként.

Új isteneket választottak, de aztán folyt is a harc a kapuknál, ám pajzs meg dárda nem volt látható a negyvenezernél Izráelben.

Szívem Izráel vezetőié, akik önként keltek föl a népből. Áldjátok az URat!

Akik fehér szamarakon nyargaltok, akik szőnyegeken ültök, vagy úton jártok, emlegessétek!

Pásztorok hangján az itatóvályúknál, ott csendülnek fel az ÚR igaz tettei, vezetésének igaz tettei Izráelben. Így vonult a kapukhoz az ÚR népe.

Serkenj, serkenj föl, Debóra, serkenj, serkenj, mondj éneket! Kelj föl Bárák, fogd foglyaidat, Abínóam fia!

Így jött a dicső maradék, jött az ÚR népe a hősökkel hozzám:

És így tovább, folytatódik a győzelmi ének arról, hogy Isten miként mentette ki őket az ellenség kezeiből. A kérdés is elhangzik, hogy miért nem jött a többi törzs segítségükre.

De Zebulón halált megvető bátorságú nép, meg Naftáli is a mezőség magaslatain.

Királyok jöttek, harcoltak, ugyancsak harcoltak Kánaán királyai Taanaknál, Megiddó vizénél, de egy darab ezüstöt se vehettek el.

Az égből harcoltak a csillagok, pályájukról harcoltak Siserával.

A Kísón patakja elsodorta őket, az ősi patak, Kísón patakja. Folytasd lelkem, teljes erővel!

Hogy csattogtak a lovak patái, amikor vágattak vágató csődörei!

Isten az ő oldalukon harcolt, egy árvíz mosta el a harci kocsikat Meggidónál.

Átkozzátok Mérózt - mondta az ÚR angyala -, átkozva átkozzátok lakóit, mivel nem jöttek el segíteni az ÚRnak, segíteni az ÚRnak a hősök közt!

Meróz átka a semmittevés átka volt. Ez egy semleges állapotra utal, amikor félrevonulva nem ajánljuk fel magunkat Isten munkájára. Tragikus, hogy sokan ma is ebben a bűnben járnak. Nem avatkoznak be, hanem kivonják magukat.

Isten hatalmas dolgot akar végezni a mai világban is! Ő embereket választott ki az Ő munkájának elvégzésére, és amikor Isten hív minket, akkor a mi felelősségünk válaszolni a hívásra. Ha nem válaszolunk az Ő hívására, és nem segítjük az Urat abban, hogy elvégezze a munkáját, akkor átok alatt leszünk.

Isten nélkülünk is el tudja végezni, amit akar, de mégis minket választott arra, hogy munkálkodjon a világban. Mordekaj azt mondta Eszternek, hogy „ha nem lépsz közbe, akkor a szabadításuk mástól jön el, de te vesztes leszel.” Az biztos, hogy Isten meg fogja menteni a népét, és el fogja végezni a munkáját, de ha nem segítünk neki, ez keserű átok lesz ránk nézve.

*De áldott asszony Jáél, a keni Heber felesége, legáldottabb a sátorlakó asszonyok közt.
Vizet kértek, s ő tejet adott, díszes csészében tejszínt hozott.
Kezével a cövekért nyúlt, jobbával a sulykoló szerszámért. Ütötte Siserát, szétzúzta a fejét, betörte, átfúrta halántékát.
Lába elé roskadt, elesett, elterült, lába elé roskadt, elesett; ahová leroskadt, ott esett el élettelenül.
Az ablakon át kinézett, jajgatott Sisera anyja a rostélyon át: Miért késik annyit, mért nem jön harci kocsija? Mért gurulnak oly lassan hadi szekerei?
Legbölcsebb udvarhölgye válaszol, ő meg ismétli magában szavait:
Talán zsákmányt leltek, s osztozkodnak rajta, egy vagy két rabnő is jut minden férfinak! Tarka ruha a Sisera zsákmánya, tarka ruha a zsákmánya, egy vagy két tarka, festett kendőt hoz a nyakamra zsákmányul!
Így vesszen el, URam, minden ellenséged! De akik szeretnek, legyenek olyanok, mint a kelő nap az ő erejében. És béke lett az országban negyven esztendeig.*

Ennek az éneknek az volt a célja, hogy a nép emlékezzen Isten szabadító erejére. Az ének maga sokkal tovább megmarad, mint az eseményre való emlékezés, mert gyakran csak azért éneklük, mert tetszik a dallama.

A 6.-ik fejezet:

*Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az ÚR, ezért az ÚR Midján kezébe adta őket hét esztendőre, Midján pedig kemény kézzel bánt Izráellel. Izráel fiai rejtekhelyeket készítettek maguknak a hegyekben, meg barlangokat és hegyi erődöket Midján miatt.
Mert valahányszor Izráel vetett, Midján, Amálék és más keleti törzsek rájuk törtek.
Ott táboroztak, és tönkre tették a föld termését, egészen a Gázába vivő útig. Nem hagytak élelmet Izráelben, sőt egyetlen juhot, marhát, vagy szamarat sem.
Mert jószágaikkal és sátraikkal együtt vonultak fel; úgy jöttek, mint a sáskák, tömegesen, maguknak és a tevéiknek száma se volt, és behatoltak az országba, hogy tönkretegyék.
Amikor igen elszegényedett Izráel Midján miatt, az ÚRhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai.
Amikor Izráel fiai segítségért kiáltottak az ÚRhoz Midján miatt, az ÚR egy prófétát küldött Izráel fiaihoz, aki ezt mondta nekik: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Én hoztalak ki benneteket Egyiptomból, kihoztalak a szolgaság házából, kimentetelek benneteket az egyiptomiak kezéből és elnyomóitok kezéből; kiűztem azokat előletek, és nektek adtam országot, és ezt mondtam nektek: Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! Ne féljétek az emóriai isteneit, akiknek a földjén laktok! De nem hallgattatok szavamra.*

A midjániak és az amálékiak nagyon sokan voltak. Gáza a Földközi-tenger mellett van, az ország legdélibb csücskében, és mire odaértek, már keresztülgázoltak az egész országon, és elvették az egész termésüket.

*Azután eljött az ÚR angyala, és leült Ofrában a cserfa alatt, amely az Abíezer nemzetséghez tartozó Jóásé volt. A fia, Gedeon, éppen búzát csépel a présházban, hogy megmentse Midján elől.
Az ÚR angyala megjelent előtte, és így szólt hozzá: Az ÚR veled van, erős vitéz!
Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, URam, ha velünk van az ÚR, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink beszélnek nekünk, hogy hogyan hozott ki bennünket az ÚR Egyiptomból? Most meg eltaszított bennünket az ÚR, és Midján kezébe adott!
Az ÚR ekkor odafordult hozzá, és azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged!*

Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én a legkisebb vagyok atyám házában.

Gyakran történik, hogy Isten elhív minket, és megmutatja nekünk, hogy mi a szándéka velünk, és mi azonnal beadjuk a felmondásunkat. „Istenem, én nem tehetem ezt meg. Hogyan tehetném ezt meg?” Mózesnek is azt mondta az Úr, hogy menjen be a fáraóhoz, és mondja meg neki, hogy engedje el az Ő népét. Mire Mózes ezt felelte: „Hogyan mehetnék én be a fáraóhoz? Nem tudok jól beszélni.”

Jeremiásnak pedig azt mondta az Úr: „Elhívtalak, hogy királyok előtt szólj”. Mire Jeremiás válasza: „Uram, hogy szólhatnék én a királyoknak? Fiatal vagyok, és senki sem fog rám hallgatni.” Gedeonnak pedig azt mondta: *Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged!*

Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én a legkisebb vagyok atyám házában.

Téves címre jöttél, Uram, nem én vagyok a megfelelő erre.

Az ÚR így válaszolt neki: Majd én veled leszek

Ez minden sikeres szolgálat kulcsa. Érdekes, hogy gyakran Isten munkáját akarjuk végezni úgy, hogy nem Isten irányítja azt. Ezért van az, hogy amikor Isten elmondja, hogy mit akar megtenni rajtunk keresztül, akkor elbátortalanodunk, mert mi már gyakran próbálkoztunk saját erőnkéből, és elbuktunk.

Meg kell tanuljunk az Úrral együtt dolgozni. A tanítványok egész éjjel halásztak, de semmit sem fogtak.

Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.”

Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt.

Nagy a különbség a szolgálat, valamint az Úr irányítása alatt levő szolgálat között. Amikor az Úr is ott van, akkor Ő meg tudja tölteni a hálót, sikeressé tudja tenni a dolgot. Ugyanazt a munkát végezheted ugyanolyan módon, és az Úr nélkül üres hálókat húzogathatsz, de abban a pillanatban, amikor az Úr melléd áll, a háló megtelik. Minden sikeres keresztény szolgálat kulcsa ebben a versben van: *Majd én veled leszek.*

Fel kell ismerjünk, hogy szükségünk van arra, hogy az Úr legyen velünk, mert mi magunk nem fogjuk tudni elvégezni a munkát. Minden szolgálatomban az Úr vezetésére kell támaszkodjak.

Majd én veled leszek, és úgy megvered Midjánt, mintha csak egy ember volna.

Erre ő így szólt hozzá: Ha elnyertem jóindulatodat, add nekem valami jelét annak, hogy valóban te beszélsz velem!

Gedeon óvatos fickó volt, biztosra akart menni, és ebben semmi hiba nincs. Isten tiszteletben tartja az őszinte kételyeinket. Szerintem van olyan őszinteség nélküli kétely, amit nem lehet tisztelni. Egyesek már a kérdést is úgy teszik fel, hogy előre tudni lehet: nem a válasza kíváncsiak, hanem vitatkozni akarnak. Meg sem akarják hallgatni a választ.

Mások őszintén kérdeznek, mert valóban választ keresnek. Csak ezekre érdemes válaszolni. Bölcs dolog pontosítani azt, hogy valóban az Úr szól-e hozzánk. Sokan túl hamar indultak el, mert érzelmekre, víziókra, előérzetekre támaszkodtak, és ezért sokszor nyomorúságos helyzetbe kerültek. Ha valamiféle vad dologra hívott el Isten, bizonyosodjatok meg, hogy valóban Ő szólt hozzátok.

Ne távozz el innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom ajándékomat, hogy eléd tegyem. - Az ezt mondta: Itt fogok ülni, amíg vissza nem térsz.

Ekkor Gedeon elment, és elkészített egy kecskegidát, meg egy véka lisztből kovásztalan kenyeret. A húst egy kosárba tette, a hús levét meg egy fazékba, azután kivitte hozzá a cserfa alá, és odatette eléje.

Az Isten angyala ezt mondta neki: Vedd a húst és a kovásztalan kenyereket, tedd le erre a sziklára, és öntsd rá a levét! Ő úgy cselekedett.

Ekkor az ÚR angyala kinyújtotta a kezében levő botot, és a végével megérintette a húst meg a kovásztalan kenyereket. Erre a sziklából tűz csapott ki, és megemésztette a húst meg a kovásztalan kenyereket. Az ÚR angyala pedig eltűnt a szeme elől.

Amikor Gedeon látta, hogy az ÚR angyala volt az, ezt mondta: Jaj nekem Uram, ó URam, mert az ÚR angyalát láttam színről színre!

Az ÚR azonban ezt mondta neki: Békesség neked, ne félj, nem halsz meg!

Ezért Gedeon oltárt épített ott az ÚRnak, és így nevezte el: Az ÚR a békesség. Még ma is ott van ez Ofrában, Abíezer nemzetségének a földjén.

Érdekes, hogy az oltárnak ezt a nevet adta: Az ÚR a békesség. Pedig életének legnagyobb harcára készült. Azért nevezte el így hitből, mert ő már a harcon túli békességet látta, melyet az Úr fog megadni nekik. Mi is a konfliktusokon túli, Isten által megígért békességre kell tekintsünk. Ő a legnagyobb problémák közepette is békességet tud adni.

Ugyanazon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Végy egy bikát apád barmai közül, egy kifejlett hétéves bikát. Rombold le apád Baal-oltárát, a mellette levő szent fát pedig vágd ki!

Azután építs oltárt Istenednek, az ÚRnak, ennek az erődnek a tetején, a kőrakásból. Vedd a bikát és áldozd fel égőáldozatul a kivágott szent fa hasábjain!

Gedeon apja bálványimádó volt.

Gedeon tíz embert vett maga mellé a szolgálói közül, és úgy tett, ahogyan megparancsolta neki az ÚR. De nem merte nappal megtenni, mert félt apja háza népétől és a városbeli emberektől; ezért éjjel tette meg.

Amikor másnap korán reggel fölkeltek a városbeli emberek, látták, hogy a Baal oltárát lerombolták, a mellette levő szent fát kivágták, a bikát pedig feláldozták az imént épített oltáron.

Ekkor azt mondták egymásnak: Vajon ki tette ezt? Addig kérdezősködtek és kutattak, míg megmondták: Gedeon, Jóás fia tette ezt.

Ekkor azt mondták a városbeli férfiak Jóásnak: Hozd ki a fiad! Meg kell halnia, mert lerombolta a Baal oltárát, és kivágta mellőle a szent fát!

Jóás azonban ezt mondta mindazoknak, akik szembeszálltak vele: Ti akartok perelni a Baalért? Ti akarjátok megmenteni őt? Aki perbe száll érte, az meg fog halni reggelig! Ha isten ő, akkor pereljen ő magáért, amiért lerombolták az oltárát!

Az izraeliek majdnem megölik Gedeont azért, mert ledöntött egy pogány istenszobrot. Joás pedig rámutat erre, és megkérdezi, hogy minek véditek ezt a pogány istent. Ha ez egy isten, akkor megvédi magát, ti nem kell egy isten megvédjétek. Hányszor próbáljuk mi is megvédeni Istent az ellenség támadásaitól? Próbáljuk bizonygatni az Ő létezését. De Ő meg tudja magát védeni, nincs szükség arra, hogy én védjem Őt.

El is nevezték Gedeont azon a napon Jerubbaalnak, mivel azt mondták: Pereljen vele a Baal azért, amiért lerombolta az oltárát!

Midján, Amálék és a keleti törzsek mind egybegyűltek, átkeltek a Jordánon, és tábort ütöttek a Jezréel síkságán.

Ekkor az ÚR felruházta lelkével Gedeont, az pedig megfújta a kürtöt, és hadba szólította Abiézer nemzetségét.

Azután követeket küldött egész Manasséba, és az is hadba vonult vele; követeket küldött Ásérba, Zebulónba meg Naftáliba, és azok is felvonultak az ellenséggel szemben.

Ekkor Gedeon azt mondta az Istennek: Ha az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, ahogyan megígérted,

akkor én most kiteszek egy fürt gyapjút a szérûre, és ha csak maga a gyapjúfürt lesz harmatos, az egész föld pedig száraz marad, akkor tudni fogom, hogy az én kezem által szabadítod meg Izráelt, ahogyan megígérted.

Úgy is lett: amikor másnap korán fölkelt, és kinyomkodta a gyapjúfürtöt, harmatot facsart ki belőle, egy tele csésze vizet.

Gedeon azonban ezt mondta az Istennek: Ne haragudj meg reám, ha még egyszer szólok! Hadd tegyek próbát még egyszer a gyapjúfürttel: most maga a gyapjúfürt maradjon száraz, az egész föld pedig legyen harmatos!

És Isten úgy tett azon az éjszakán: csak a gyapjúfürt maradt száraz, az egész föld pedig harmatos lett.

Emiatt sokan ilyen kis lehetőségeket ajánlanak fel Istennek, és ha ezek teljesülnek, akkor azt mondják, hogy ez az Úr szava. Pl: „Ha 10-ig felhívnak, akkor tudni fogom...” Ha az általuk kiagyalt feltétel teljesül, akkor azt mondják, hogy Isten szólt a szívükhöz. Én nem nagyon hiszek ezekben a feltételes játszmákban.

Az ótestamentumi időkben sok módszer volt arra, hogy megtudják az emberek Isten akaratát. Az egyik a sorsvetés volt, amely még az Új testamentumban is előfordult, amikor Júdás helyére sorsvetéssel hozták be Mátyást a tanítványok.

Mindez viszont a Szentléleknek az egyházra való kiöntetése előtt történt. Ezután már sehol sem olvashattunk arról, hogy sorsvetéssel vagy feltételek szabásával próbálták megtudakolni Isten akaratát. Úgy tűnik, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy a Szentlélek irányítani kezdte az egyház tevékenységeit, sokkal nagyobb bizonyossággal lehet megállapítani Isten akaratát.

Pál ezt mondta: „Jónak látta a Szentlélek és mi is...” Miután ilyen világosan vezetett a Szentlélek, úgy tűnik, hogy nem volt szükség továbbra semmiféle kétes kimenetelű feltételek teljesülésére. Én személyesen nem szeretek feltételeket szabni, mert nem vagyok biztos abban, hogy ezt ma is így kell tenni, de mindenki eldöntheti, hogy hogyan használja ezeket a módszereket. Végülis, ha bármiféle módon bizonyosságot szereztek az Ő akaratáról, akkor az a jó módszer. Mindnyája egyéni módon kapcsolódunk Istenhez, nincs kizárólagosan egyetlen jó minta erre.

A 7.-ik fejezet:

Korán reggel fölkelt Jerubbaal, azaz Gedeon, egész népével, és tábort ütött a Haród forrásánál. Midján tábora viszont tőle északra volt, a Móre-halomnál a völgyben.

Akkor az ÚR ezt mondta Gedeonnak: Sok ez a nép, amely veled van

Ebben a pillanatban 135.000 midjáni állt szemben 32.000 harcossal Gedeon csapatában.

Sok ez a nép, amely veled van, nem adhatom a kezükbe Midjánt, különben még így fog dicsekedni Izráel velem szemben: Az én kezem szabadított meg engem!

Isten attól tartott, hogy az emberek az Ő munkájával kezdenek majd dicsekedni. Isten munkálkodni akar, de a dicsőséget is Ő akarja learatni, és nem akarja, hogy az emberek a munkálkodás eszközeit dicsérjék,

hanem Őt magát. Ha most a midjániakat a 32.000-es csapat kezébe adná, akkor ezek elkezdenének dicsekedni a győzelmükkel.

Most azért hirdesd ki ezt a nép füle hallatára: Aki fél és retteg, az térjen vissza, távozzék a Gileád hegyéről! Erre visszatért a hadinépből huszonkétezer ember, és csak tízezer maradt ott.

Istennek jó oka volt arra, hogy megszabaduljon a rettegőktől, mert nem jó, ha egy harcmezőre félelemmel teli emberekkel indul, hisz a harc hevében bepánikolnak, és menekülni fognak.

Majd ezt mondta Gedeonnak az ÚR: Még ez a nép is sok. Vezesd le őket a vízhez, hadd tegyem próbára őket ott! Amelyikről azt mondom neked, hogy menjen veled, az menjen veled. De akiről azt mondom neked, hogy ne menjen veled, az ne menjen.

Akkor levezette a népet a vízhez, az ÚR pedig ezt mondta Gedeonnak: Mindazokat, akik nyelvükkel nyaldossák a vizet, ahogyan a kutya nyaldossa, állítsd külön; meg azokat is, akik letérdelve isznak!

És azoknak a száma, akik kezüket a szájukhoz emelve szürcsöltek, háromszáz volt. A nép többi része letérdelve itta a vizet.

Az ÚR ezt mondta Gedeonnak: Ezzel a háromszáz emberrel, akik szürcsöltek, szabadítlak meg benneteket, és adom a kezedbe Midjánt. A nép többi része pedig menjen haza!

Akkor ez a nép magához vette az élelmet és amazoknak a kürtjeit. A többi Izráelből való férfit pedig elküldte, mindenkit a maga sátrába, és csak a háromszáz férfit tartotta magánál. Midján tábora alattuk volt a síkságon.

Azon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Kelj föl, támadd meg a tábort, mert a kezedbe adtam azt!

De ha félsz megtámadni, menj le előbb a legényeddel, Purával, a táborhoz.

Hallgasd meg, miről beszélnek, akkor majd felbátorodsz és rá mersz támadni a táborra! Lement tehát legényével, Purával, egészen a tábori előőrsökig.

Midján, Amálék és a keleti törzsek úgy ellepték a völgyet, mint egy sáskahad, tevéiknek nem volt se szeri, se száma: annyian voltak, mint a tenger partján a fövény.

Amikor Gedeon odaért, egyikük éppen az álmát mesélte el a társának, és ezt mondta: Azt az álmod láttam, hogy egy kerek árpakenyér gurult le Midján táborára, és amikor a sátorhoz ért, úgy megütötte, hogy ledőlt; felfordította és összedőlt a sátor.

A társa így felelt neki: Nem más ez, mint az izráeli Gedeonnak, Jóás fiának a fegyvere. Kezébe adta az Isten Midjánt és az egész tábort.

Amikor Gedeon meghallotta az elmesélt álmodat és annak a megfejtését, leborult imádkozni. Azután visszatért Izráel táborába, és azt mondta: Keljetek föl, mert kezetekbe adta az ÚR Midján tábort!

Gedeon három bizonyosságot szerzett: először az angyallal kapcsolatban, majd a gyapjú, és most végül Isten még egyszer megerősíti az elhívását.

A háromszáz embert három csapatra osztotta, mindenkinek a kezébe egy-egy kürtöt adott, meg egy üres cserépfazekat és egy fáklyát a fazékba.

Majd ezt mondta nekik: Rám figyeljete, és aszerint cselekedjete; amikor én elérem a tábor szélét, ugyanazt tegyéte, amit én teszek!

Ha megfújom a kürtöt én, meg a velem levők mind, akkor ti is fújjátok meg a kürtöt az egész tábor körül, és kiáltátok: Az ÚRért és Gedeonért!

Amikor Gedeon és száz embere a tábor széléhez érkezett a középső őrségváltás elején - mert éppen akkor állították fel az őrköt -, megfújták a kürtöket, és összetörték a kezükben lévő cserépfazekakat.

Ekkor belefújt a kürtbe mind a három csapat, és összetörték a cserépfazekakat; bal kezükben fogták a fáklyákat jobb kezükben pedig a kürtök voltak, amelyekkel kürtöltek, és kiáltottak: Fegyverre, az ÚRért és Gedeonért!

Mindenki megállt a helyén a tábor körül. Az egész tábor viszont futásnak eredt, ordítózva menekültek.

Mert amikor megfújták a háromszáz kürtöt, az ÚR egymás ellen fordította az emberek fegyvereit az egész táborban. Menekült a tábor egészen Bét-Sittáig, Cererá felé, az ábél-mehólái partig, Tabbat fölött. Ekkor fegyverbe szólították az izráelieket Naftáliból, Ásérból és egész Manasséból, és üldözőbe vették Midjánt.

Gedeon követeket küldött Efraim egész hegyvidékére, ezzel az üzenettel: Jöjjetek le Midján elé, és foglaljátok el a vízhez, a Jordánhoz vezető utat Bétbáraig. Fegyverbe szólították az efraimiakat mind, és elfoglalták a vízhez, a Jordánhoz vezető utat Bétbáraig.

Elfogták Midján két vezérét, Órébet és Zeébet is, és megölték Órébet az Óréb szikláján, Zeébet pedig a zeébi présháznál ölték meg. Azután üldözték Midjánt; Óréb és Zeéb fejét pedig elvitték Gedeonhoz a Jordánon túlra.

A mai leckénkből fontos megjegyezzük, hogy Isten munkálkodni akar, és a mi segítségünket kéri. Ha nem veszünk részt Isten munkájában, akkor átkot vonunk magunkra. Amikor Isten munkálkodik, akkor Ő akarja ezért a dicsőséget, és nem akarja, hogy mi arassuk le azt. Ezt mégis az emberek gyakran megteszik. Ezért aztán Isten olyan lehetetlen módokat választ, hogy munkálkodásainak eszközei nevetségesek lesznek, és így csak Istennek lehet adni a dicsőséget, hisz nyilvánvalóvá válik, hogy Ő végezte a munkát.

Tanuljuk meg Istent szolgálni, és ne forduljunk más istenek felé! Amíg Istent keresitek, Ő meg fog áldani titeket, de ha megtagadjátok Őt, akkor Ő is meg fog tagadni titeket, és fogságba kerülnétek, az ellenség elnyomása alá. Mi magunk okozzuk a saját problémáink nagy részét, mert megtagadjuk Istent, és ez bajt hoz a fejünkre.

Járjatok az Úrral, hogy végezhesse el az Ő munkáját rajtatok keresztül, hogy mások is megtapasztalhassák Isten szeretetét.

98 perc